Εφημερίδα : *« Η Βραδυνή»*
Κριτική θεάτρου : *Μαρίκα Θωμαδάκη*
«Θέατρο Βεάκη»
Νήλ Σάϊμον : *«Το Πάρτυ»*
Μετάφραση : *Λάκης Λαζόπουλος*
Σκηνοθεσία : *Γρηγόρης Βαλτινός*
Σκηνικά-κοστούμια : *Γιώργος Ασημακόπουλος*
Φωτισμοί : *Παναγιώτης Μανούσης*
Μουσική επιμέλεια : *Τόλης Σταματικός*
Ερμηνεύουν : *Σμαράγδα Καρύδη, Κρατερός Κατσούλης, Εβελίνα Παπούλια, Γεράσιμος Σκιαδαρέσης, Τάνια Τρύπη, Αντώνης Φραγκάκης.*

«Το Πάρτυ» του Νήλ Σάϊμον είναι μια σχεδόν σχηματοποιημένη θεατροποίηση λεκτικών στιγμιοτύπων δια των οποίων η δράση εμφανίζεται ως απόδραση από τη σκηνική αγωνία που γεννά το συγκρουσιακό περιστατικό μιας ‘πικρής κωμωδίας’. Η ειδοποιός διαφορά ανάμεσα στην πίκρα και στο κωμικό αναδύεται από την αναγνωριστική και κυρίως από την δημιουργική ανάγνωση της σκηνοθεσίας και κατ’ επέκταση της υποδύσεως. Στο θέατρο Βεάκη «Το Πάρτυ» αποδίδεται σε δύο μέρη, που λειτουργούν ως εκδοχές μιας υφολογίας η οποία δι-ερμηνεύει τον λόγο υπάρξεως των ηρώων ορισμένης πλοκής, η οποία έχει ήδη δαπανηθεί πολύ πριν ανοίξει η αυλαία.

Ο Γρηγόρης Βαλτινός υιοθετεί μια σκηνοθεσία δύο ταχυτήτων αφήνοντας ανεκμετάλλευτο, κατά τη γνώμη μου, το αίσθημα της αναμονής του θεατή. Ως εκ τούτου, η παράσταση πριν το διάλειμμα στηρίζεται στο στατικό ενός λόγου που μεταφράζεται από μια έντονη προσωπικότητα, όπως ο Λάκης Λαζόπουλος, με αποτέλεσμα τον εγκλωβισμό της απούσας πλοκής σε ευκόλως αναγνωρίσιμα κλισέ. Το κοινό, κάτω από αυτές τις συνθήκες, παρασύρεται ευεργετικά για το ίδιο σε μικροξεσπάσματα γέλιου προκειμένου να θεραπεύσει την αμηχανία των ηθοποιών, οι οποίοι, επιπροσθέτως, δεν κατορθώνουν να χαλαρώσουν συναισθανόμενοι προφανώς την περιρρέουσα ατμόσφαιρα της μη συγκεκριμένης δουλειάς που καλούνται να διεκπεραιώσουν. Στο δεύτερο μέρος ο ρυθμός αποκτά κάποιο ενδιαφέρον καθώς ο θεατής αρχίζει να διαβλέπει την ήδη κατ’ επανάληψιν προοικονομηθείσα τελική έκβαση του έργου. Ο κ. Βαλτινός ακολουθεί πιστά το σκαμπανέβασμα της παρτιτούρας και καθοδηγεί με καθαρά μέσα τους ηθοποιούς, που μοιάζουν να ζωντανεύουν από την αγαλματοποίηση του πρώτου μέρους, δίνοντας έτσι ζωή στο μονότονο σκηνικό του Γιώργου Ασημακόπουλου.

Στον ρόλο του Κλωντ, ο Αντώνης Φραγκάκης, αρκετά ‘σφιγμένος’ στην αρχή, εντάσσεται βαθμιαία στη λογική μιας απαραίτητης υποκριτικής συνοχής για να οδηγηθεί τελικά σε ένα σχετικά καλό αποτέλεσμα, με ενδιαφέροντα ξεσπάσματα του χαρακτήρα που ερμηνεύει. Ως Αλμπέρ, ο Γεράσιμος Σκιαδαρέσης παρουσιάζει μαζί με την Τάνια Τρύπη, ξεχωριστό

ενδιαφέρον στην παράσταση αυτή. Ο κ. Σκιαδαρέσης έμπειρος ηθοποιός και πιστός στην σκηνική ποιότητα κατορθώνει να δημιουργήσει από το τίποτα μια ολοκληρωμένη παραστασιακή οντότητα παίζοντας με το ήθος ενός πραγματικά εξαγνισμένου ηθοποιού. Και εδώ ακριβώς βρίσκεται το μεταίχμιο ανάμεσα στο κωμικό γέλιο και στο πικρό χαμόγελο του ελλιπέστατα σκιαγραφημένου από την παράσταση χαρακτήρα. Ο κ. Σκιαδαρέσης 'εφευρίσκει' και ενσαρκώνει τον Αλμπέρ με σπάνια δυναμική, υψώνοντάς τον σε κλασσικό περίπου ρόλο.

Η Τάνια Τρύπη (Υβόν) παρακολουθεί από κοντά τον Αλμπέρ του κ. Σκιαδαρέση, γεγονός που την καθιστά μία από τις πλέον γοητευτικές υποκριτικά παρουσίες της παραστάσεως. Η κ. Τρύπη εποπτεύει επίσης -μετά το γενικό 'σφίξιμο' του πρώτου μέρους- τα σκηνικά τεκταινόμενα, θέτει σε λειτουργία και αξιολογεί την εν γένει εκφραστικότητά της, παίζει με τις σιωπές και κατορθώνει να πλάσει έναν αληθινό θεατρικό χαρακτήρα με αξιώσεις. Τόσο η κ. Τρύπη όσο και ο κ. Σκιαδαρέσης στοιχειοθετούν συγκεκριμένη και γι' αυτό καθαρή δομή ερμηνευτικού ήθους 'ζεσταίνοντας' κάπως την ψυχρή ατμόσφαιρα μιας παραστάσεως-ναρκοπέδιο για τον ηθοποιό.

Εξάλλου, η Εβελίνα Παπούλια αν δεν ερμήνευε αριστοτεχνικά τη σκηνή του πανικού, θα είχε μεγάλο πρόβλημα εντάξεως σε σαφώς διακριτή γραμμή πλεύσεως. Η κ. Παπούλια εμφανίζεται πράγματι ψυχρή και ενταγμένη, θα λέγαμε, σε ένα παραστασιακό αδιέξοδο, χαρακτηριστικό της ελλείψεως σκηνοθετικών στηριγμάτων. Εγκαταλελειμμένη, ολομόναχη πάνω στο σανίδι, η ηθοποιός δίνει την εντύπωση ότι αναζητεί εναγωνίως κάτι για να πιαστεί, κάτι που θα της επιτρέψει να σταθεί όρθια. Το βρίσκει ευτυχώς στην ερμηνεία του πανικού στο δεύτερο μέρος της παραστάσεως όπου η κ. Παπούλια δίνει τον καλύτερο εαυτό της συγκινώντας επιτέλους το κοινό.

Δεν μπορούμε να πούμε το ίδιο για την Σμαράγδα Καρύδη (Γκαμπριέλ) και για τον Κρατερό Κατσούλη (Αντρέ): Η κ. Καρύδη αποδίδει έναν χαρακτήρα-κλειδί του έργου με το αντικλείδι της μονοεπίπεδης εκφοράς του ρόλου δυστυχώς, οδηγούμενη σε δύσκαμπτη ερμηνεία, στα όρια του ρηχού. Ομοίως, ο κ. Κατσούλης παραμένει από την αρχή μέχρι το τέλος σε μία μόνο 'νότα' του ρόλου του, τονίζοντας μάλιστα τον χαρακτήρα διαμέσου ενός στόμφου εκτός τόπου και χρόνου.

Τέλος, οι φωτισμοί του Παναγιώτη Μανούση σχολιάζουν υπέρμετρα και σχεδόν εφιαλτικά τις φάσεις του παιχνιδιού, υπογραμμίζοντας τις εμμονές των ηρώων, από τη μια μεριά, και αλλοιώνοντας από την άλλη, τα χαρακτηριστικά των ηθοποιών.

Δημοσίευση: 9/1/2003